

ἐνόματι Δαουδ-ελ-Ράσετ ἐπικυγέλλετο τὸν μεταπράτην πανικῶν· μεταβὰς δ' ἐδῶ ἤρχησε νὰ πωλῇ παρὰ τοῖς Ἀραβὶ Βεδουϊνοῖς, οἵτινες κατῴκουν εἰς πεντήκοντα σχεδὸν σκηνάς, καὶ εἰς ἀρχαῖοι κάτοικοι τοῦ Καρμήλου ἦσαν πλουσιώτατοι εἰς βόας καὶ ἄλλα ποίμνια. Δὲν γνωρίζω πῶς διενέχθη ὁ Ράσετ μετὰ τινος τῶν Βεδουϊνῶν καὶ ἦλθεν εἰς χεῖρας· ὁ Βεδουῖνος ἐξυλοφόρτωσε τὸν Ράσετ καὶ κακὸς κακὸν τὸν ἀπεδίωξεν.

» Ὁ Ράσετ μετέβη εἰς τὸ Σεφάμερ, καὶ προσε-
κλαύθη τῷ Κλέθερ· πῶς δὲ καὶ διὰ τίνων μέσων
τὸν κατέπεισεν ἀγνοῶ· τοῦτο μόνον γνωρίζω ὅτι
τὴν ἐπαύριον πρὶν ἔτι ἐξημερώσῃ, ὑπὲρ τοὺς διακο-
σίους Γάλλους ἱππεῖς διήλθον διὰ τοῦ χωρίου μας
πορευόμενοι πρὸς τὸ Ἀεν-ελ-Βέδα ἢ Λευκὴν Κρίνην,
ὥς τότε ὠνομάζετο τὸ σήμερον λεγόμενον **Maktal**
el Arab. Τὸν θόρυβον ἀκοῦσαν τὸ χωρίον ὅλον ἐξύ-
πνησε, καὶ ὁ πατήρ μου ἱππεύσας ἠκολούθησε τοὺς
Γάλλους ἀπὸ μακρὰν· ἐγὼ δὲ νέος τότε, μάλισ-
τὶδρῶνε τὸ γένειόν μου ἔτρεξα κατὰ πόδας τοῦ ἵππου
τοῦ πατρός μου. Ὅτε ἔφθασαν οἱ Γάλλοι πλησίον
τοῦ μέρους ὅπου ἐσκήνωναν οἱ Ἀραβες, εἰς αὐτῶν
ἀνέβη ἐπὶ λοφίσκου, ὅθεν κατῴπτευσεν ὅλην τὴν κοι-
λάδα, καὶ ὁ φαινόμενος οὗτος ἀρχηγός, ἔδωκε ση-
μεῖόν τι εἰς ὃ οἱ προσεκτικοὶ στρατιῶται ἀμέσως
ἐπερικύκλωσαν τὴν κοιλάδα καὶ ἤρχισαν τὸν πυ-
ροβολισμόν. Τίς δύναται νὰ περιγράψῃ τὴν στιγ-
μὴν ἐκείνην; Μεταβλίνοντες οἱ Ἀραβες ἀπὸ τοῦ
ἐνὸς εἰς τὸν ἄλλον πόνον, ἀπὸ τὸν προσωρινὸν εἰς
τὸν αἰώνιον, μόλις ἐλάμβανον καιρὸν νὰ ἐπικαλε-
σθοῦν ἀπελπιστικῶς τὸν Ἀλλάχ εἰς βοήθειάν των.
Τί νὰ πολυλογῶ; εἰς βραχὺ χρόνον διάστημα ἄν-
δρες, γυναῖκες καὶ νήπια, ὅλοι τῶν σκηνῶν οἱ κά-
τοικοι ἦσαν ἄψυχα πτώματα.

Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ νεανίς τις ἐκ τῶν Βεδουῖ-
νων εὐρέθη κατὰ τύχην μακρὰν τῶν σκηνῶν, ἔτρε-
ξε πρὸς ἡμᾶς, καὶ δρᾶττουσα μεθ' ὁρμῆς τὸν χα-
λινὸν τοῦ ἵππου τοῦ πατρός μου, «*Σῶσόν με!*
ἐφώταζε, σῶσόν με, θεῖε, πᾶτερ τοῦ Ἀγίουπ.» Σιώ-
πα, τέκνον, σιώπα τῇ εἶπεν ὁ πατήρ μου, καὶ κατα-
βὰς ἐκ τοῦ ἵππου του, τὴν ἐκρυψε μεταξὺ χαμο-
κλάδων, ἐνῶ δὲ ἀπεμακρυνόμεθα τοῦ χωρίου, πρᾶ-
σεξε, *Γαζάλη*, τῇ εἶπε, πρόσσεξε μὴν ἀφήσης τὴν
κρύπτην σου πρὶν ἐγὼ ἔλθω. Ἐλπίζω εἰς τὸν Θεὸν
νὰ σὲ σώσω, κόρη μου. »

Ἡ γραῖα ἀκούσασα τὰς λέξεις ταύτας ἐφάνη
δακρύσασα. «*Ἀληθινά; ἠρώτησα. — Ἀληθινά, ἀπεκρί-
θη — Ὁ δὲ Τέλχαμης ἐξηκολούθησεν*

«*Ἐν τούτοις οἱ Γάλλοι στρατιῶται ἐδόθησαν*
εἰς τὴν ἀρπαγὴν τῶν βοῶν καὶ ποιμνίων. Ὁ κατη-
ρχμένος Δαουδ-ελ-Ράσετ ἔτρεχε μεταξὺ τῶν σκη-
νῶν καὶ ἤρπαζε πᾶν τὸ τυχόν. Εἰς τὸ διάστημα

τοῦτο εὐρὺν τὸ χρυσόπλεκτον μινδύλιον τοῦ ἀρ-
χηγοῦ (ἀραβιστὶ Κεφίε) τὸ ἔβαλεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς
του καὶ εἰς σκηνὴν τινα μεταξὺ δύο σάκκων, ὅπου
ἐγνώριζε, φαίνεται, ὅτι ὁ πρὶν κύριος αὐτῆς ἔ-
κρυπτε τὰ χρήματά του, ἠγωνίζετο κύπτων νὰ
τ' ἀνακαλύψῃ. Εἰς τῶν Γάλλων στρατιωτῶν νομί-
σας ὅτι ἦτο ἐπιζήσας τις Βεδουῖνος ἐπυροβόλησε
καὶ ἡ σφαῖρα τὸν διεπέρχεν ἀπὸ τῆς ῥάχews εἰς
τὸ στῆθος. Μετὰ ταῦτα ἐγένετο γνωστὸν τὸ λά-
θος καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῶν Γάλλων διέταξε νὰ μετα-
φέρουν τὸν τραυματικὸν εἰς τὸ χωρίον εἰς τὴν οἰ-
κίαν τοῦ πατρός μου, ὅπου τὴν ἐπαύριον ἐτελεύτησε
θάνατον ἐπώνυδον, λαβὼν τὰ ἐπίχειρα τῆς προδο-
σίας του. Οἱ δὲ Γάλλοι ἀρπάσαντες τοὺς βόας, τὰ
ποίμνια καὶ τὰς σκηνάς ἐπέστρεψαν εἰς τὸ χωρίον
Σεφάμερ. »

Ὁ παλιὸς γέρον ἐσιώπησεν ἡ δὲ Ἐμ. Μωχάμετ
προσέθεσε ταῦτα· — *Ναί, ξένε, ἐγὼ εἶμαι ἡ Γαζάλη,*
ὁ γέρον Τέλχαμης ἐπέστρεψε τὴν νύκτα φέρων ψωμὶ
καὶ νερὸν, μετὰ πρελῶδες εἰς τὸ χωρίον καὶ μετ' ἐνε-
πιστεύθη εἰς τὴν γυναῖκα τοῦ Δροῦζου Ἀδοῦτ' μετ'
ὀλίγας δὲ ἡμέρας μετ' ἐπεμψεν εἰς τὸ Μάρζ-εβν-Ἀμερ
ὅπου ἐσκήνωναν ὁ ἐκ μητρὸς θεῖός μου, ὅστις με
ἀνέθρεψεν. Ἐλθοῦσα εἰς ὦραν γάμου δὲν συγκατετέ-
θην νὰ ὑπανδρευθῶ παρὰ μ' ἐκείνον, ὅστις με ὑπε-
σχέθη ὅτι θέλει κατοικήσει εἰς τὸ προσφιλές μου
τοῦτο μέρος, καὶ ὁ πατήρ τοῦ Μωάμεθ (ὁ σύζυγός
μου) ἐφύλαξε τὴν ὑπόσχασίν του. Θυγάτηρ τοῦ
Σέχη τῶν Βεδουϊνῶν τοῦ Ἀεν-ελ-Βέδα γεννηθεῖσα,
θὰ ἀποθάνω μήτηρ τοῦ Σέχη φυλῆς εἰς τὸ ἴδιον μέ-
ρος κατοικούσης. Οἱ ἄνθρωποι μετ' ἀπωρράνισαν
ὁ Ἀλλάχ ὅμως καὶ ὁ Μωάμεθ δὲν ἠθέλησεν νὰ χαθῇ
ἡ πιστὴ των φυλή. — Καὶ λαβοῦσα με ἐκ τῆς χειρὸς
μετ' ὠδήγησεν εἰς ὀλίγον ἀπέχον σπήλαιον πλήρες ἄν-
θρωπίνων ἐστέων. — Ἰδοὺ με εἶπεν ὁ τάφος τῶν πα-
τέρων μου.

Δὲν ἠδυνήθην νὰ μὴ χύσω δάκρυ κατανύξεως· τῇ
ἐζήτησα τὴν ἄδειαν νὰ γράψω τὸ ἐπισόδιον τοῦτο,
τὸ ἀποῖον ἔγραψα οἷον κατὰ λέξιν τὸ ἤκουσα.

Ε. Θ. ΜΑΡΟΥΤΖΗΣ.

ΤΟ ΕΚΒΡΑΣΜΑ ΤΩΝ ΚΕΡΑΤΙΩΝ ΩΣ ΚΑΦΕΣ.

Ἀπὸ τοῦ περελθόντος ἔτους αἱ ἐφημερίδες τῶν Πα-
ρισίων ποιοῦσι λόγον περὶ τῆς εἰσχωγῆς νέου τινὸς
ποτοῦ ἀντικαθιστῶντος τὸν καφέ. Πρόκειται περὶ τοῦ
ἐκβράσματος τοῦ καρπού τῆς καρτωνίας, ἥτοι τῶν
χαρουπιῶν, φρυγομένων καὶ μεταβιβασμένων κατό-
πιν εἰς κόνιν, ἐκβράσματος κατασκευαζομένου ἀπα-

ραλλάκτως ὡς τὸ τοῦ καφέ· καὶ οὐ μόνον δὲν παρέχει τὰ ἄτοπα τούτου, ἀλλὰ καὶ συσταίνεται ἡ παραδοχὴ τοῦ ὑπ' ἀνδρῶν ἐπιστημόνων καὶ εἰδικῶν, ὑπὸ τὴν διττὴν ἐποψὴν τῶν ὑγιεινῶν ιδιοτήτων καὶ τῆς εὐθυγῆς προσκλήσεώς του. Συσταίνεται οὐχ ἥττον καὶ ἡ ἀνάμιξις τοῦ μετὰ τοῦ καφέ, διότι οὐδετερόναι τὰ διεγερτικὰ ἀποτελέσματα χωρὶς νὰ ἀλλοιῇ τὸ ἄρωμα αὐτοῦ, καὶ ἡ μετὰ τοῦ γάλακτος ἰδίως· ἀνάμιξις ὡς τροφῆς ὑγιοῦς, ἡδέις καὶ ἐξαιρετικῶς ὠφελίμου εἰς τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παῖδια.

Τῆς νέας χρήσεως εἰς ἣν κέκληται ὁ ἄχρι τοῦδε ἐπὶ μετριωτάτῳ τιμῆματι διδόμενος καρπὸς οὗτος (1) δυναμένης μετ' οὐ πολὺ νὰ γενικευθῇ, δὲν ἐνομίσαμεν ἄσκοπον νὰ μνημονεύσωμεν περὶ αὐτῆς ἐνταῦθα, τοσούτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον οὗτος παράγεται εἰς διαφόρους νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους, καὶ ἐν Κύπρῳ ἰδίως, ἐνθα εἰσὶ καὶ τὰ τῆς ἀρίστης ποιότητος χαρούπια.

Ἰδοὺ πῶς ἀποφάσινται περὶ τοῦ πράγματος ὁ ἱατρὸς κύριος Ἑρρίκος Ρουά (Dr. Henry Roy) ἐν τῇ ἐφημερίδι τῶν στρατιωτικῶν καὶ πολιτικῶν νοσοκομείων τῶν Παρισίων. (Gazette des Hôpitaux Civils et Militaires) ὑπὸ ἡμερομηνίαν 5 καὶ 7 Μαΐου τρέχοντος ἔτους.

«Λέγεται ὅτι ὁ Γάλλος προπορεύεται πάντοτε κατὰ τὴν πρόοδον καὶ τὸν πολιτισμὸν. Ἡ ἰδέα αὕτη εἶναι γενικῶς παραδεδειγμένη καὶ τόσον ἐρριζωμένη εἰς τὸ πνεῦμα ὅλων, ὥστε πᾶσα ἀπόδειξις ἀποβαίνει περιττή· τὸ πρᾶγμα εἶναι βέβαιον, δεδικασμένον. Δὲν προτίθεμαι νὰ ἀντεπεξέλθω κατ' αὐτοῦ, ἀλλ' εὕρισκω οὐδὲν ἥττον παράδοξον ὅτι ἡμεῖς ὀλίγον μεριμνῶμεν περὶ τῶν ξένων ἠθῶν καὶ ἐρχνιζόμεθα σπανίως παρὰ τῶν γειτόνων λαῶν ὅ,τι ἀπαντῶμεν ἀρμόζον ἡμῖν! Ὅ,τι δὲν εἶναι ἡμέτερον, οὐδ' ἐντελές οὐδὲ καλὸν θεωροῦμεν. Δυσὶν λοιπὸν θάττερον· ἢ ὁ Γάλλος ἔχει ἀλαζονείαν ἀδάμαστον, ἢ εἶναι εἰς τὸ μὴ περαιτέρω ἀδιάφορος.

» Ἐν τι μὲ ἐκπλήττει ἐν τούτοις, καὶ τοῦτο εἶναι ὅτι ἔχομεν τὴν ἀπλοϊκὴν ἐξὶν νὰ θεωρῶμεν ὡς πρωτοφανές ὅ,τι τινὰ μίλια μικρὰν τῶν μεσογείουβότων ἀκτῶν μας κοινώτατον θεωρεῖται καὶ εἶναι πρᾶγμα. Ἐν Ἀλγερίᾳ λ. χ., Ἰταλίᾳ, Ἰσπανίᾳ ἢ Αἰγύπτῳ, τὰ κεράτια εἶναι τόσον κοινῆς χρήσεως ὅσον ἐν Παρισίῳ ὁ ἐκ σίτου ἄλευρος. Οἱ περιηγηθέντες μόνοι οἶδασι περὶ τοῦ πράγματος.

» Τὴν παρελθοῦσαν δευτέραν εἰς τὸ Ἰνστιτούτον, καὶ τὴν ἐπιοῦσαν εἰς τὴν τῆς ἱατρικῆς Ἀκαδημίαν, σπουδαῖον ὑπόμνημα ἐκοινοποιήθη παρὰ τοῦ Κ. Πρεβῆ περὶ τῶν κερατίων, τῶν βοτανικῶν καὶ χη-

μικῶν χαρακτηρίων τῶν, καὶ τῶν ὑγιεινῶν καὶ θρεπτικῶν αὐτῶν ιδιοτήτων. Οἱ περσευθέντες, κατὰ τὴν προσαγωγὴν, ἐφαίνοντο ἐρωτῶντες ἀλλήλους ἂν ἐπρόκειτο περὶ ἐξωτικοῦ τινος προϊόντος, περὶ δώρου προσενεχθέντος τῷ αὐτοκράτορι ὑπὸ τῶν πρεσβευτῶν τῆς Ἰαπωνίας· τὸ πρᾶγμα ὁμῶς, καὶ τοὶ μὴ ἔχον οὕτω, ἦτο ἐν τούτοις σπουδαῖον, ἐφ' ᾧ καὶ ἔνεκεν τῆς ἀρμοδιότητος ἡμῶν, ἐζητησάμεθα τῆς τιμῆς ἵνα ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα ὀλίγα τινα.

» Ἡ Κερατονία, (Ceretonia Siliqua) ἐκ τῆς οἰκογενείας τῶν ὀσπριωδῶν καὶ τῆς φυλῆς τῶν ὑπὸ πλείων, εἶναι δένδρον ἰδίως φυόμενον ἐφ' ὅλης τῆς ἀκτῆς τῆς Μεσογείου. «Τὰ φύλλα τῆς, λέγει ὁ κύριος Πειέν (Payen) (τοῦ Ἰνστιτούτου) εἰσὶν ὑπόπτεια, περιττά, (impaires), μὲ φυλλάρια μεγάλα καὶ στιλβά. Τὰ ἄνθη τῆς μικρά, πολύγαμα, διατεθειμένα κατὰ λεπτοὺς στάχεις. Τὰ κεράτια τῆς, ἅτινα φαίνονται μετὰ τὰ ἄνθη, σχηματίζονται μακρά, χονδρά, συμπεπυκνωμένα, μικρὸν τι καμπύλα, εὐσαρκὰ ἐντὸς, περιέχοντα ἱκανοὺς κόκκους λισσοῦς. Ἡ ζύμη τοῦ καρποῦ εἶναι σαρκώδης, γλυκεῖα, ζαχαρώδης καὶ θρεπτική. Τὰ μικρὰ παῖδια καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς κατωτέρας τάξεως τὰ τρώγουσιν εὐχαρίστως, καὶ ὅπου τὸ δένδρον τοῦτο ἀφθονεῖ, τρέφουσι καὶ τὰ οἰκιακά των ζῶα μὲ κεράτια.» Αἱ παρατηρήσεις τοῦ κυρίου Πειέν εἰσὶν ἀκριβέσταται, καὶ ἡδυνήθημεν νὰ ἐξακριβώσωμεν ἡμεῖς τὴν ὀρθότητα αὐτῶν. Ὅσοι μεταχειρίζονται τὸν καρπὸν τοῦτον ἔχουσιν ἅπαντα τὰ φαινόμενα τῆς καλῆς ὑγείας, καὶ δὲν φέρουσιν ἐπὶ τῶν χαρακτηριστικῶν τῶν, ὡς οἱ ἐπαίται τῶν παρ' ἡμῖν μεγελοπόλεων, τὰ εὐδιάκριτα στίγματα τῆς ἐλαττωματικῆς καὶ ἀνεπαρκοῦς τροφῆς.

» Ἐν Καίρῳ πωλεῖται ποτόν τι γλοιώδες κατσκευαζόμενον ἐκ χαρουπίων· ἀλλὰ τὸ ἀπὸ τούτων κυριώτερον κέρδος προέρχεται ἐκ τῆς διυλίσεως οἰνοπνεύματος ὅπερ, ἔνεκα τῆς εὐαρέστου γεύσεως καὶ τῆς ζαχαρώδους οὐσίας του, κατέστη ὀνομαστόν.

» Τὰ κεράτια πλέον ἢ ἅπαξ ὑπέστησαν τὴν ἀνάλυσιν παρὰ τῶν χημικῶν, καὶ ἐσχάτως παρὰ τοῦ Καθηγητοῦ κυρίου Chevalier, τῆς ἀνωτέρας φαρμακευτικῆς σχολῆς. Ἐκ τῶν ἀποπειρῶν τούτων προέκυψεν ὅτι περιέχουσι στυφικὴν οὐσίαν (tanin), ζάχαριν, γόμιν, κυκκιδικὸν ὀξύ, μικρὰν δόσιν λιπαρᾶς ὕλης κτλ. Τὰ κεράτια ταῦτα εἰσὶ πλακωτά, μελαγχροινά, μακρὰ ἀπὸ 15 ἕως 30 ἑκατοστόμετρα, ἔχοντα γεῦσιν εὐάρεστον καὶ ζαχαρώδη.

Τὰ πράγματα εἶχον οὕτως ἀφ' οὗτου ὑπάρχει κόσμος, ἀλλ' ἰδοὺ ὅτι ὁ κύριος Πρεβῆ παρεδόθη εἰς ἐνδελεχεῖς μελίτας, καὶ κατάρθρωσε, μετὰ τὰς ἀποπείρας τὰς πλέον ποικίλας καὶ εὐφρεῖς, νὰ φρούξῃ (καβουρδίση) τὰ κεράτια, καὶ νὰ ἐπιτύχῃ οὐσίαν ὁμοίαν

(1) 15—16 λεπτά τὴν ὁκτὴν εἰς τοὺς τόπους τῆς παραγωγῆς του.

τῆς τοῦ τρυπτοῦ καφέ, ἀναδίδουσιν ἡδὺ ἄρωμα, καὶ ἥτις κατασκευαζομένη διὰ τοῦ ὕδατος, παράγει ἐγχυμά τι, χρωματισμένον καὶ ζαχαρώδες, εὐάρεστου γεύσεως. Τὸ ἐκθράσμα τοῦτο, λέγει ὁ κύριος **Chevalier**, ὅπερ ἐπανειλημένως ἐγεύθημεν, εἶναι ἀρρεστότερον τοῦ ζαχαρώδους ἐκείνου τοῦ ἀπὸ τῆς κιχώρης (βαδικίου). Δὲν ἔχει τὸ ὠχρὸν χρῶμα, τὴν ἀμυλοειδῆ γεῦσιν τῶν κατασκευαζομένων ὑγρῶν ἐκ τῶν φρυγμένων καὶ τρυπτῶν σιτηρῶν, διὰ τῶν ὁποίων ἐξήτησαν νὰ ἀντικαταστήσωσι τὸν καφέ. Εἶναι πιθανόν, προστίθῃσι τὸ διακριμένον μέρος τοῦ συμβουλίου τῆς ὑγείνης, ὅτι ἂν καθ' ἣν ἐποχὴν ἦτο τόσῳ δυπρομήθευτος ὁ καφές, συνελάμβανον τὴν ιδέαν τῆς φύξεως τῶν κερατίων ἀντικαθιστῶντες διὰ τῆς κόνεως αὐτῶν τὸν καφέ, ἡ σκευασία αὕτη ἤθελε μεγάλας ἐπιτύχει. »

Εἶναι θλιβερὸν τὸ διαλογίζεσθαι ὅτι αἱ ἐργατικαὶ τάξεις τρέφονται διηνεκῶς μὲ ἐγχύματα κιχώρης, μαύρην καὶ πικρὰν παιπάλην, συνεχῶς ἠνωμένῃ μὲ πρᾶγμα ἐψημένον, ἡμικαυμένον, μὲ ἀποτρίμματα ζαχαρέως, χῶμα, βαλάνους, παρατρίμματα κοκκινουλοῦλων, ἀπομεινάρια κυκλίων ἢ λοβῶν φρυγμένων, κόνιν γαιανθράκων κοσκινισμένην κτλ. κτλ. Εἶναι ἄρα γε γνωστὸν πῶς ἐστάθη δυνατὸν ἡ κιχώρη νὰ εἰσαχθῇ παρ' ἡμῖν ; Ὁ ἡπειρωτικὸς ἀποκλεισμός, κατὰ τοὺς πολέμους τῆς αὐτοκρατορίας, τόσῳ δύσκολον καθίστα τὴν εἰσαγωγὴν τῶν ἀποικιακῶν, ὥστε ἐδέχσε νὰ ζητηθῇ προϊόν ἔχον ἐξωτερικὴν μετὰ τοῦ καφέ ἀναλογίαν, ἵνα πλανήσῃ τοὺς καταναλωτάς. Τότε ἡ κιχώρη προσήχθη εἰς τὸ ἐμπόριον ἡ εἰρήνη συνωμολογήθη κατόπιν, καὶ τὰ πλοῖα ἡδυνήθησαν νὰ εἰσκομίσωσιν ἐλευθέρως τὰ τρόφιμα ὅσον ἐστερούμεθα ἄλλ' ἢ τοῦ δημοσίου γεῦσις εἶχε διαστραφῇ ἡ νέα τοῦ καφέ ἐγκατάστασις ὑπῆρξε μονομερὴς, καὶ ἡ κιχώρη ἥτις δὲν ὑπῆρχε πλέον λόγος νὰ εἶναι ἐν χρήσει, διετήρησεν οὐδὲν ἥττον τὰ ἀστύκα τῆς δικικώμας.

Ὁ καφές θέλει μένει βεβαίως πάντοτε ἄλλ' ἰδοὺ ὅποια τὰ σπουδαῖα πλεονεκτήματα, ἅτινα τὸ κεράτιον κατέχει ἀναντιρρήτως ἐπὶ τοῦ καφέ.

Εἶναι γενικὴ παρατήρησις ὅτι ὁ καφές ἐρεθίζει τὸ κυκλοφορικὸν σύστημα, ταχύνει τὸν σφιγμὸν, ἐπιφέρει αὐπνίαν καὶ παράγει πρόσκαιρον τεχνικὴν τινα ἐμφύχωσιν. Τὸ κεράτιον, ἀπ' ἐναντίας, εἶναι μᾶλλον κατασταλτικόν, ἐπανορθωτικόν· προκαλεῖ θερμότητα εὐάρεστον καὶ ἡδεῖαν εἰς τὸ ἐπιγαστρικὸν κοίλωμα καὶ οὐδόλως ἐπηρεάζει τὸν ὕπνον. Ὁ καφές διεγείρει τὰς ἐκκρίσεις τῶν νεφρῶν, αὐξάνει τὸ οὖρον, καὶ ἔχει τὸ μέγκ' ἄτοπον νὰ παράγῃ τὴν λευκάφροιν εἰς τὰς γυναῖκας· τὸ κεράτιον συντελεῖ ἰσχυρῶς, διὰ τῶν ὑγιεινῶν ιδιοτήτων του, νὰ διατηρῇ ἰσορροπίαν εἰς τὰς κυριωτέρας λειτουργίας τῆς ζωῆς, καὶ ἐκ τούτων μάλιστα δέον νὰ συσταίνηται ὡς πολὺτιμος

τροφή πρὸς τὰς γυναῖκας, τὰς νευρώδεις κράσεις, τοὺς ἀρθριτικούς καὶ τοὺς ἀσθενεῖς τοὺς πάσχοντας ἀπὸ δυσουρίας, ἢ τοὺς φοβούμενους πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐγκεφαλικοῦ συστήματος ὑπερκύψιν ἐνεργείας, ἢ ἀνάπτυξιν θερμογόνου. Ἐνὶ λόγῳ, τὰ διάφορα τῶν δύο προϊόντων χαρακτηριστικὰ δύνανται νὰ συγκεφαλαιωθῶσιν ἐν τῷ τόσῳ ἀκριβεῖ τούτῳ ὀρισμῷ ὁ καφές εἶναι ἐρεθιστικὸς, τὸ δὲ κεράτιον τονικόν.

Οἱ μᾶλλον εὐυπόληπτοι καὶ ἐπιστήμονες ἱατροὶ, λέγει ὁ Κύριος Πρεβέ, δὲν διστάζουσι νὰ εὐρωσιν ἐν τῷ ἀφεψήματι τῶν κερατίων, πρώτης τάξεως τροφήν διὰ τὰ παιδία· αἱ τόσῳ θρεπτικαὶ ιδιότητές του τὸ συσταίνουσι διὰ τὰ νεαρὰ ἐκεῖνα ὄντα, τὰ χρῆζοντα ἐπανορθωτικῆς ὑγείνης.

Πλέον ἢ ἅπαξ ἔφαγον ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκ τοῦ καρπού τῆς κερατονίας, καὶ δὲν ἐκπλήττομαι ὅτι κατῴρθωσαν νὰ φρύξωσι καὶ μεταβάλωσιν αὐτὸν εἰς κόνιν, ποιῶντες οὕτω τροφήν ὑγιεῖα, ἀδολβῆ, εὐάρεστον, ἐπιτυχῶς ἀντικαθιστῶσαν τὸν καφέ, μὴ παρέχουσιν μηδὲν τῶν πολλῶν ἀτόπων τῶν ἀπὸ τῆς κιχώρης προξενουμένων, μὴ ἀπαιτοῦσαν ζάχαριν, καὶ εὐθηνότητην.

Τοῦτο τόσῳ μοι φαίνεται ἀπλοῦν καὶ κατορθωτὸν, ὥστε ἐρωτῶ ἑαυτὸν πῶς ἐνωρίτερον δὲν ἐσκέφθησαν νὰ ἐκμεταλλευθῶσι τὸ πολὺτιμον τοῦτο προϊόν; Ἄν ὁ κύριος Πρεβέ ἐπιτύχῃ εἰς τὰς ἀποπείρας του, εἶναι βέβαιον ὅτι ἀξίαν παρέξει ὑπηρεσίαν εἰς τὴν δημόσιον ὑγεινήν. Ὁ ἄνεμος ἔστω αὐτῷ προμνήσιος.

Ἐκ Κύπρου

ΕΤΡ. Ν. ΦΡΑΓΚΟΥΔΗΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 15, 1865.

Ἡ Βουλὴ ἀνέλαβε τὰς συνεδριάσεις αὐτῆς τὴν 10 τοῦ μεσοῦντος· ἐπειδὴ ὅμως ὀλίγοι βουλευταὶ συνήλθον, τῶν ἐργασιῶν δὲν ἐγένετο ἔτι ἐναρχεῖς.

• • •

Ὁ Βασιλεὺς περιμένεται κατ' αὐτάς· ἐν τούτῳ, ἐπιθυμῶν ν' ἀνγκουρίσῃ τὸ κοῦρον ταμεῖον ἐδωρήσατο μεγαλοφρόνως τὸ τρίτον τῆς ἀνακτομισθίας μέχρι νεωτέρας διαταγῆς. Ἐφημερίδες τινὲς εἶπον ὅτι τὸ παράδειγμα τοῦτο πρέπει νὰ μιμηθῶσι καὶ πάντες οἱ λειτουργοὶ τοῦ Κράτους· ἀλλὰ « τί εἰν' ὁ κάδουρας καὶ τί τὸ ζουμί του ; » Τῶν ὑπουργῶν ὁ μισθὸς εἶναι ἀνώτερος πάντων τῶν ἄλλων, καὶ ὅμως δὲν ἀρκεῖ εἰς συντήρησιν αὐτῶν. Ἐὰν θέλωμεν ἀληθινὰς οἰκονομίας, γελοῖον εἶναι νὰ καταφεύγωμεν, ὡς καὶ ἄλλοτε εἶπομεν, εἰς περιουχίσματα, ἅτινα